

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

RÁZCESTIE KRKAVCOV

Ljndeni

Zaklínač

Rázcestie krkavcov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač Rázcestie krkavcov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

RÁZCESTIE
KRKAVCOV

Z poľštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

Andrzej Sapkowski: *Rozdroże kruków*

Copyright © by Andrzej Sapkowski, 2024

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency

Translation © Karol Chmel, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4811-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4804-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4805-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4803-2 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Sviští víchor príšerný, desivá tma všade dookola
V temnote sa skrýva hrôza krvilačná
Zlo sa zakráda a blíži, najvyšší čas na pomoc volať
Pomôž nám, zaklínač, zažeň zlé mračná!*

*Ozvena v dialke násobí krik obete
Naokolo len čerň noci, chlad a vietor
Krv ofrkla kamene, na kôre briez ju vidieť tiež
A zaklínača nikde, nikde, nikde nieto*

Anonymná balada, okolo 1150 p. R.

*Na hriechy mojej mladosti
a na poklesky moje nespomínaj*

Žalm 25; 7

Kaedwen je krajina medzi Dračími horami na severe a Modrými horami na východe, ako aj medzi neprekonateľnými pralesmi na západe vtisnutá. Panujú tam dediční králi z rodu Toppovcov. Pôvodné stoličné mesto mali v starobyľom Ban Arde, toto mesto však roku 1130 po Resurrectionem kráľ Dagread daroval na školu čarodějom a sídlo presťahoval do Ard Carraighu, ležiaceho v strede krajiny.

Ďalšie dôležitejšie mestá kaedwenské sú Ban Fearg, Daevon, Ban Filim a Ban Gleann.

Erbom Toppovcov a celej krajiny bol odnepamäti jednorožec – d'or, licorne effrayée de sable.

Okolo kráľovských území Kaedwenu ležia spoločenstvu náležiacie hraničné územia, nazývané marky a markgrófstva. Tie sú do správy dané markgrófom, čo znamená grófom dedičným alebo kráľom menovaným. Pomenovanie toto pochádza zo skutočnosti, že tieto územia sú akousi prednou strážou a posúvajúc sa čoraz ďalej, majú viesť výboje a pre Kaedwen nové územia elfom vykmasnúť, hranice presúvať a čoraz ďalej svoje znaky, id est marky, stavať. Tieto markgrófstva sú: Západné, Horné, Jazerné a Dolné.

Baldwin Adovardo, *Regni Caedvenie Nova Descriptio*

KAPITOLA PRVÁ

Geralt sa aj napriek tým najúprimnejším úmyslom – a skôr zo závažných dôvodov – nijako nemohol sústrediť na richtárove táraniny. Všetku jeho pozornosť na seba strhla veľká vypchatá vrana na richtárovom stole. Vrana zízajúca skleným okom na zaklínača stála na podstavci z nazeleno natretej hlíny, do ktorej boli zaborené obidve vranie nôžky. Takže vrana, napriek absolútne živému výzoru, zaručene živá byť nemohla, o tom nebolo pochyb. Geralt sa nevedel vynačudovať, prečo naňho teda už niekoľkokrát svojím skleným okom žmurkla? Žeby to bola mágia? Skôr nie, veď jeho zaklínačský medailón sa nezachvel ani nezavibroval, ani raz a ani trošku. Takže asi halucinácia? Ilúzia? Vyvolaná napríklad tým, že dostal párkrát po hlave?

– Opakujem otázku, – zopakoval otázku richtár Bulava.
– Opakujem, aj keď nemám vo zvyku opakovať.

Richtár Bulava už niekoľkokrát Geralta ubezpečil, že opakovať nie je zvyknutý. Napriek tomu opakoval každú chvíľu. Evidentne to mal rád, aj keď to nemal vo zvyku.

– Zopakujem svoju otázku: O čo teda vlastne išlo? Čo si mal s tým dezertérom, že si ho tak strašne dosekal? Nejaké staré krivdy? Lebo ako vidíš, určite neuverím, že išlo o toho dedinčana a o dievčenskú česť jeho dcéry. Že si sa im akože poponáhlal na pomoc. Ako nejaký poondiaty potulný rytier.

Vrana zagánila. Geralt pohl rukami zviazanými za chrbtom, aby rozprúdil krvný obeh. Povraz sa mu bolestne zarezával

do kĺbov. Za sebou počul ťažký dych dedinského drába. Dráb stál tesne za ním a Geralt si bol istý, že len čaká na zámienku, aby ho znovu tresol pästou po uchu.

Richtár Bulava si odfrkol, rozvalil sa na stoličke, vypučil brucho pod zamatovým plášťom. Geralt sa zahľadel na prednú časť plášťa a hneď zistil, čo richtár jedol dnes, včera aj predvčera. A že prinajmenšom jedno z tých jedál obsahovalo paradajkovú omáčku.

– Myslel som si, – povedal konečne richtár, – že už nikdy nevidím na nikoho z vás, zaklínačov. Veď už roky tu nikto nijakého zaklínača nezažil. Povrávalo sa, že po roku stodeväťdesiatštyri už tam v horách málokto zostal nažive. Potom sa rozchýrilo, že vymreli aj tí zvyšní, od hladu alebo na mor. A tu ho máš, zrazu sa akurát taký zjaví v mojej dedine. A prvé, čo tu vykoná, je vražda. A prichytený pri čine ešte má tú drzosť odvolávať sa na nejaké posraté dekréty.

– Na základe menného dekrétu z roku tisícstopäťdesiat, – zachripel Geralt, keď si odkasľal, – vydaného Dagreadom, kráľom Kaedwenu a Hraničných mariek, *primo*: zaklínačom sa dovoľuje slobodne vykonávať svoju profesiu na územiach Kráľovstva a Mariek a sú vyňatí spod jurisdikcie miestnych orgánov...

– Po prvé *primo*, – prerušil ho prudko Bulava, – už uplynulo pol storočia, ako sa Dagread na prach obrátil, a spolu s ním aj jeho menné samovládne dekréty. Po druhé *primo*, nijaký kráľ mi nič spod ničoho nebude vynímať, lebo kráľ je v Ard Carraighu, ďaleko odtiaľto, a tu vládnu miestne úrady. To znamená ja. A po tretie *primo*, na teba, bratku, sa nevzťahuje árešt za vykonávanie profesie, ale za vraždu. Chytať vlkolakov a lesovikov zabíjať, to je tvoje zaklínačské remeslo. Ale ľudí podrezávať, na to ti nijaký kráľ nedal privilégium.

– Postavil som sa na obranu...

– Daryl!

Dráb poslušne ovalil Geralta päšťou, tentoraz po krku.

– To, čo opakuješ, – pozrel sa richtár na povalu, – mi lezie na nervy. Vieš, kam môže viesť taká nervozita? Dokonca aj u takého pokojného človeka, ako som ja?

Vrana zagánila skleným okom. Geralt mlčal.

– Ty, – vyhlásil konečne Bulava, – ty nie si zaklínač. Ty si porucha. Potrebuješ opravu. Treba ťa vrátiť do toho vášho horského sídla, o ktorom ľudia toľko rozprávajú. Nevie, ako je tam u vás s takýmito. Možnože taký nepodarok, ako si ty, rozoberú na súčiastky, aby sa to využilo na výrobu nových a lepších zaklínačov. Tak sa to predsa u vás robí, nie? Zaklínači sa poskladajú, zošijú alebo pozliepajú z rôznych ľudských kúskov a či ako. Kadečo vravia ľudia. Tak teda, aby sme naprázdno netrkotali... Ja ťa, nepodarený zaklínač, vyexpedujem naspäť, do hôr, za Gwenllech. O týždeň.

Geralt mlčal.

– Ani sa nespýtaš, prečo o týždeň? – Richtár vyceril žlté zuby. – Rád sa odvolávaš na dekréty a zákony. No a za zákon som aj ja. No a zákon je taký, že nosiť zbraň tu v obci majú privandrovalci zakázané. A ty si sem vstúpil so zbraňou.

Geralt chcel oponovať, že nevstúpil, ale že ho privliekli. Ale nestihol.

– Trest, – skonštatoval Bulava, – je dvadsať rán bičom. Trest vykoná tu prítomný Daryl, a on má veru ťažkú ruku. Skôr ako o týždeň sa na nohy nepostavíš. Tak poďme, berte ho. Na rínok s ním, priviazať k stĺpu...

– Ho-hó, ho-hó, – zastavil drábov muž v tmavosivom, na spodku zablatenom plášti, ktorý práve vchádzal do miestnosti. – Čože máš, Bulava, tak naponáhlo s tým stĺpom a bičom? Zaklínača mi chceš skaličiť? Kdeže, kde, nič z toho nebude. Ja potrebujem zaklínača, celého a zdravého, na stavbe.

– A čo mi ty tu, – richtár si založil ruky vbok, – do výkonu práva zasahuješ, Blauffall? Už dosť, že strpím, že mi ľudí z dediny furt

na roboty ťaháš. No do jurisdikcie sa mi nemiešaj, to nie je tvoja vec, jurisdikcia je moja. Zločin musí byť potrestaný. . .

– Trt, a nie zločin, – prerušil ho Blaufall. – Nedošlo tu k nijakému priestupku, išlo o sebaobranu a záchranu ľudí. Nestrúhaj tu ksichty, nevystrájjaj, lebo mám svedka. Len poď ďalej, pán gazda. Poď, neboj sa. Len povedz, čo a ako.

– Dosvedčujem. . . – zakvílil sedliak a ukázal na Geralta prstom. – Dosvedčujem slovom, že tento mladý muž sa mi s pomocou proti zbojníkom poponáhlal. . . Majetok mi zachránil. . . Moju dcéru pred zneuctením ratoval. . . Nevinnú zo zbojníckych pazúrov vyslobodil. . .

– A tamten dezertér, – dopovedal Blaufall, – sa naňho so sekerou vrhol, mladý sa iba bránil. Sebaobrana! Potvrďte, pán gazda, že tak bolo.

– Tak bolo. . . Richtig tak! Pán richtár, nevinný je tento mladý pán! – Sedliak bol bledý a hovoril neprírodzene hlasno. – Pán richtár! Prepustite ho, prosím vás. A tu. . . Prosím, vezmite si. . . Z titulu dákyh, hmm. . . strát, možno nejaké náklady. . . Na rekompenzáciu. . .

Sedliak v úslužnom úklone podal richtárovi meštek. Bulava ho schoval do vrečka naberaných nohavíc tak rýchlo a šikovne, že meštek ani necinkol.

– Sebaobrana! – vyprskol. – Človeka naprieč mečom rozťal. Nevinný mládenec. . . Hneď by som ho. . .

Vyšli na rínok. Drábi vystrčili Geralta von bez toho, aby mu rozviazali ruky.

– A ty, Blaufall, – spýtal sa richtár, – čože si taký zapálený, že mi tu ešte aj svedka privádzaš? Až tak toho zaklínača potrebuješ?

– Čo, ty to akože nevieš? My kladieme cestu. Veľkú cestu, z Ard Carraighu má viesť cez hory až do samého Hengforsu. A nie je to hocičo, len dáka poľná cesta, ale hradská, suchá a rovná, vystlaná brvnami a fošňami, aby mohli po nej premávať vozy a záprahy.

To je vážna vec, taká Veľká cesta, to bude obchodná trasa, naše končiny spojí so Severom. Sám kráľ dal príkaz poponáhľať sa. A pritom tam v lesoch a močariskách žije kopa oblúd, podchvílou nejaký robotník zmizne, monštrum ho unesie alebo zabije...

– A ty sa odkedy staráš o robotníkov? Vždy si vravel, že čo tam po robotníkovi, nebude jeden, bude druhý...

– Na robotníkov serie pes, to sú väčšinou poddaní, čo sú na robotách. Ale občas mi obluda vedúceho čaty zmárni, a to mi potom dezorganizuje prácu, zastaví sa postup robôt. Ale škoda reči. Vravím, že zaklínača potrebujem, lebo ak nedodržím termín, nielenže prémie pôjdu do čerta, ale ešte aj kontrolu pošlú. A kontrola...

– Vždy niečo nájde, – chápavo pokýval hlavou Bulava. – Buď materiál kúpený pod rukou, alebo navýšené náklady, alebo...

– Neodbiehaj od témy, – zamračil sa Blaufall. – A zaklínača prepust' hneď, bez zdržovania, hneď ho beriem so sebou na stavbu... Ale čo zase... Čo sa deje?

– Stará garda zo strážnice. – Richtár si rukou priclónil oči.
– Vojsko pána Carletona.

Vo zvírenom prachu medzi vyplašené sliepky vcváľalo na rí nok niekoľko jazdcov. Ozbrojencov. Zaodených pestro, krikľavo, či skôr ledabolo, handrársky. Len dvaja na ich čele boli elegantnejší. Veliteľ, fúzač v kamizole z losej kože, s pozláteným pásom, v klobúku s pávimi perami. A dlhovlasý elf s páskou na čele, v zelenej uniforme zveda.

– Pán kapitán Reisz Carleton, – pozdravil sa Bulava a vykročil mu oproti. – Pekne vítame. Čomu môžeme vďačiť za návštevu? Aké potešenie!

Pán kapitán Reisz Carleton sa naklonil v sedle a schuti si odpľul. Potom dal pokyn zvedovi. Elf priklusal na koni k stľpu s priečnym brvnom a šikovne cezeň prehodil povraz zakončený slučkou.

– Ohó! – Bulava si podoprel boky a obzrel sa, či drábi stoja za ním. – Ako vidím, pán kapitán zišiel do mojej dedinky na vešanie. Ejha, vidím dokonca, kohože údelom je dnes povrázok. Vidím, vidím, tamtí dvaja v putách. . . No, pán kapitán ulovil dezertérov zo svojej hliadky! Tých, čo mi tu po lesoch dedinčanov a dievky prepadali?

– Tých mi, – vykrútil si fúz kapitán Reisz Carleton, – vešať ani na um neprišlo! Tí dvaja pôjdu do uličky, kordón ich vyšibe korbáčmi. Aby si pamätali. A hotovo. Mám primálo ľudí na to, než by som ich len tak za hocičo vešal. A tobôž ešte aby mi ich dáky privandrovalec beztrešne hlušil.

Kapitán sa vyrovnal v sedle, zvýšil hlas, lebo oslovoval nie len richtára, ale aj dedinských drábov, Blaufalla, jeho paholkov a postupne sa rozrastajúcu skupinku dedinčanov.

– Za čo mám svojich vojakov trestať? Za čo? Že sa svojvoľne vzdialili? Že chceli dáku dievku pretiahnuť? Veď sme tu na stráži ako na konci sveta, ako vo vyhnanstve, ako za trest. Neokoštuješ tu veru ani z piva, ani z báb. . . Ako sa potom čudovať, že chlapi si neraz načierno odskočia, že schmatnú dáku. . . Veď na kiego čerta, – pridala ešte Reisz Carleton na hlase, – sa baby vláčia po lesoch? A tu prítomný gazda, ten čo, vari musel s tým jeho dievčiskom akurát tadiaľ ísť, nedalo sa ju doma nechať? Niet sa veru chlapcom čo čudovať, že sa im zachcelo. . . Nechválim to! Nechválim, ale chápem! Pán Aelvarr? Hotovo?

– Hotovo, kapitán.

– Takže sem s tým zaklínačom, Bulava. Zabíj mi vojaka, tak odvisne. Obesiť ho treba na výstrahu. A nieže ho odrežete, richtár, nech si ho aj ostatní obzrú.

Blaufall vykročil, opatrne, akoby sa chcel ozvať, napokon sa vzdal. Drábi chytili Geralta, ale len tam neisto postávali. Ako sa ukázalo, mali dôvod.

Zrazu nastalo zvláštne ticho. A akoby zavialo niečo chladné.

Na rínok spoza stodôl pomaličky vchádzal vraný, smolne čierny kôň. Niesol jazdca. Bielovlasého, v čiernej koženej kamizole na pleciah vybíjanej striebornými nitmi. Nad pravým plecom jazdca vyčnievali rukoväte dvoch mečov.

Pomaly, priam pôvabne, čierny kôň obišiel dedinčanov a richtára. Aby vzápätí zastal pred oddielom kapitána Carletona.

Na chvíľu zavládlo ticho. Potom vraník pohodil hlavou. Zadrnčali krúžky zubadla.

– Pán richtár Bulava, – ozval sa do ticha bielovlasý jazdec, – okamžite prepusti môjho zaklínača. Vráť mu koňa, zbraň a majetok. Okamžite.

– Áno... – odkašľal si richtár. – Rozkaz, pán Holt. Hneď...

– Pán kapitán Carleton, – uklonil sa zľahka jazdec. – Klaniam sa.

– Pán zaklínač Preston Holt. – Reisz Carleton sa dotkol okraja klobúka. – Zdravím.

– Pán kapitán, – zvýšil jazdec hlas, – ráči láskavo vziať odtiaľto tohto elfa, jeho povraz a ostatných svojich podriadených. Už vás tu netreba. Dnešný lynč je odvolaný.

– Naozaj? – Kapitán sa narovnal v sedle a oprel si ruku o košík meča. – Ste si až taký istý, pán zaklínač?

– Áno, som si istý. Zbohom. Pán richtár, prepustili ste chlapca? Veci ste mu vrátili?

– Ach, ty skurvenec! – zručol jeden z Carletonových jazdcov, vytasil meč z pošvy a popchol koňa. – Ja ťa...

Nedokončil. Jazdec oslovený ako Preston Holt zdvihol ruku a urobil akési prudké gesto. Vzduch zvýskol a zasvišťal, dedinčania si zakryli uši. Jazdec skríkol, vyletel zo sedla ako z praku, sťažka bezvládne dopadol rovno pod kopytá kumpánov; ich kone sa splašili, odrfkli, zadupali, potriasali hlavou, jeden sa postavil na zadné. Kôň vyhodeneho zo sedla sa rozbehol medzi chalupy, vyhadzoval kopytami a vrtel zadkom.

Ticho priam zhustlo.

– Ešte niekto? – Preston Holt zdvihol ruku v rukavici. – Nie-
kto, kto má chuť postaviť sa? Hrať sa na hrdinu? Nie? Tak som
si aj myslel. Lúčim sa, páni vojaci. Mladý zaklínač je už v sedle?

– Už, – odvetil Geralt.

– Tak teda poďme. Za mnou.

Horná Marka svoj hraničný znak postavila pri rieke Gwenllech. Je všeobecne známe, že ambíciou tamojších markgrófov je ďalej do dolín Dračích hôr nájazdy robiť, takže oblasť svoju zvykli za cismon-tanskú označovať, keďže sa táto čo nevidieť o transmontanskú časť zväčší, keď budú elfovia hlbšie do hôr zatlačení. Ibaže roky plynú a nič také sa nedeje.

Baldwin Adowardo, *Regni Caedvenie Nova Descriptio*

